Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

N:o 25. 1:sta årg. Pris: 10 öre

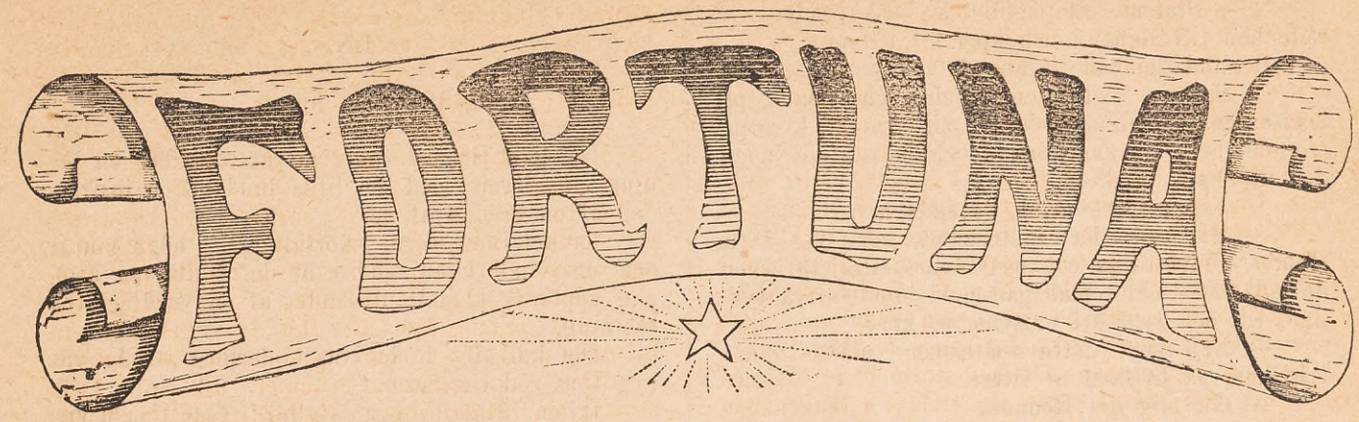

TIDSKRIFT FÖR SKÖNLITTERATUR.

Dubbelgångaren

eller

Kapten La Chenaye.

af *Ernest Capendu.*

(Öfversättning).

Forts. f. f. N:r.

Om det återigen icke är så, då vet han alltför mycket för en simpel dödlig, och dessa kunskaper, som hittills tjenat mig, kunna en dag bli mig till skada, då jag ej känner deras gränser. Hvem vet, om de icke en gång skola riktas emot mig?... Ah, jag måste ha reda på sanningen. Ögonblicket är inne och min lefnads dröm skall gå i fullbordan. Då jag kastar mig in på denna nya väg, vill jag icke lemna bakom mig en enda möjlighet till fara! Hvem har krossat denna korallgren, detta magiska träd, hvarom han pratar så mycket? Jag vet ej! . . . Han påstår, att d'Helmont skall tvinga Alda att säga det; det är möjligt, jag tror det; ty jag tror på magnetismen, af hvars nyckel d'Helmont ensam varit i besittning. Men gubben påstår, att hans lif beror af denna upptäckt, och att han endast har tre dagar på sig. En dag är redan tillända. Må stunden komma, och jag skall ha reda på allt! Må Alda tala, sedan skall jag handla!

Renaud skakade härvid på hufvudet såsom en person, hvilken nyss fattat ett kraftigt beslut, och tog säkra tag med åran.

Mäster Eudes hade sina blickar nu fästade på sin son. Den, som kunnat läsa i den gamles tankar, skulle med skäl kunna tro, att denne sällsamme man var i besittning af en verkligen öfvermensklig åskådningsförmåga.

— Fortfar! — mumlade han för sig sjelf med bitter ironi. Må din stolthet åter resa sig, vansinnige! Jag följer på din panna din själs arbete och jag läser i ditt innersta som i en uppslagen bok. Detta är första gången du böjt dig för mig och du rättar redan upp dig mot hvarje känsla af förödmjukelse. Jag skall kunna tvinga dig att i mig erkänna din herre! Mercurius och Humbert existera i denna stund icke mera, den ene är död, den andre skall dö. Jag har låtit störta dem båda, derföre att jag verkligen icke mera behöfde dem! Men dig behöfver jag ännu, Renaud, och du skall tjena mig! du skall lyda mig, såsom lejonet gjorde, då jag nyss befalte det sönderslita Chamäleon. Jag måste känna det eviga lifvets hemlighet, och denna hemlighet skall du hjelpa mig att finna! sedan skall jag krossa dig liksom du krossat dina bröder!

Som läsaren finner, tänkte hvar och en af dessa tre män, som nu befunno sig tillsammans i en båt på hafvet, endast på att vid lägligt tillfälle för egen vinnings skull döda de båda andra.

Båten hade emellertid glidit framåt och man kunde se några ljuspunkter vid horisonten.

— Det är Fécamp! — sade mäster Eudes.

— Skola vi lägga till i viken? — frågade Renaud.

— Ja.

— Fins det någon i röda huset?

— Nej.

— Richard skall först gå i land och undersöka vägen.

— Ja, men detta försigtighetsmått är onyttigt, ty ingen annan än du, Humbert, Mercurius och jag känner till, att detta hus är vårt, ty du vet väl, att de sägner, vi satt i omlopp om detsamma, ingifvit folket deromkring den yttersta fruktan för att våga nalkas huset på äfven en mils afstånd.

— Det är sant, min far; men Mercurii hemligheter äro nästan alla äfven Catharinas och hvem vet, hvar Catharina i detta ögonblick befinner sig eller hvad hon gör?

Den gamle svarade icke. Han hade kort förut vändt sig om, för att betrakta horisonten som båten lemnade bakom sig, och hans falköga tycktes, oaktadt mörkret, med en ytterlig uppmärksamhet följa hafsytan.

— Stanna ett ögonblick med rodden — sade han till Renaud och kom hit till mig.

Renaud lemnade åran och lydde tillsägelsen.

— Se! — sade den gamle och visade på horisonten. — Renaud lutade sig framåt, koncentrerade hela sin synförmåga och betraktade noga den utpekade punkten.

— Jag ser ingenting — sade han.

— Har du det instrument, som jag låtit Humbert förfärdiga och med hvars tillhjelp äfven de aflägsnaste föremål närma sig och blifva tydliga, till och med uti nattens mörker?

— Nej, men detta instrument måste finnas i holken, på hvilken ni sitter.

— Gif mig det Renaud.

Den unge mannen lutade sig ned och började leta i bakstammen på båten, samt upptog en kikare, ett instrument, som då ännu var okändt för allmänheten.

Mäster Eudes tog kikaren och riktade den åt det anvisade hållet.

— Derpå lemnade han den efter en lång granskning åt sin son.

— Jag ser ingenting — sade denne.

— Då har jag misstagit mig, — inföll den gamle.

— Hvad tyckte ni er se?

— En båt.

— Som följer oss.

— Jag vet icke, men jag tyckte mig med bara ögat urskilja en mörk punkt, flytande på böljorna.

— Ni har säkert misstagit er, min far. Det var kanske någon fiskarebåt, som skulle begifva sig ut till sjös, ty, som ni ser, är det flod nu.

— I alla fall — tillade mäster Eudes — begifva vi oss icke till Röda Huset.

— Hvarföre icke?

— Emedan vi då måste passera Fécamp.

— Hvad gör det!

— Om fiskarebåtarne segla ut ur hamnen, skola de möta oss.

— Ännu ett skäl mera, min far, och de skola i händelse af fara blifva vårt sauve-garde. Vi skola blanda oss samman med fiskarbåtarne och passera obemärkta.

Mäster Eudes granskade åter horisonten, derpå sade han efter ett ögonblicks eftersinnande:

— Ske som du önskar, min son, men sätt upp masten och hissa seglet! Brisen kommer nu. Båten skall nu skjuta bättre fart.

Renaud gjorde ett jakande tecken med hufvudet och reste masten. Seglet gjordes löst och bugtades snart af brisen, som lekte i tågverket. Böljorna bröto sig skummande mot förstäfven som skar igenom dem med god fart. Renaud tog skotet, firade på detsamma för att fylla seglet bättre med vind och tog plats i aktern bredvid den gamle. De båda flickorna sofvo alltjemt.

LX.

Det röda huset.

En half timmes väg från Fecamp låg en boning, omgifven med en liten lund och kringgärdad af en bred graf.

Krenelerade torn, skottgluggar, höga murar och en vindbrygga gåfvo åt detta lilla på klippan uppförda kastell utseendet af en verklig liten fästning.

Det kallades Röda Huset, derföre att det var bygdt af röd tegelsten.

Hvem tillhörde detta ställe? Traditionen visste i detta fall intet, ty det hade i flere år varit obebodt, men tycktes dock vara väl underhållet.

Det påstods, att en engelsk familj i början af föregående sekel låtit uppföra slottet och inlogerat sig derstädes. Man hade aldrig haft reda på denna familjs namn. Då och då såg man ett ungt och friskt qvinnoansigte visa sig i fönstren, och ibland såg man en karl med tankfull panna och dystert utseende gå ensam och promenera i lunden. Men en vacker dag hade båda försvunnit och man såg aldrig mera till dem.

Hemska rykten voro gängse om denna boning, der den allmänna folktron ovilkorligen ville veta, att alla sorters spöken och gengångare hade sitt tillhåll.

År 1605 hade det Röda Huset i mer än trettio år haft sitt bedröfliga rykte, och för hvarje gång en bonde blef tvungen passera detsamma, gjorde han fromt korstecknet och skyndade sin väg bort.

Om natten, då mäster Eudes, Renaud, Richard och de båda unga flickorna lemnade klipporna vid Étretat, närmade sig en båt till Röda Huset och lade till i en liten vik, som låg alldeles inunder det så illa beryktade kastellet.

— Vi ha passerat Fécamp utan att bli bemärkta — sade Renaud oah lade bort sin åra. — Ingen kan se oss nu gå i land!

Renaud hoppade härvid ut i vattnet, som nådde honom till knäet och gick in i viken, som låg alldeles inbäddad och undandold bland klipporna, som reste sig höga omkring.

I djupet af viken fanns en håla, som förde till klipporna. Denna håla eller öppning liknade fullkomligt ingången till en grufva.

Renaud steg upp på ett klippblock, som låg framför öppningen, och hoppade på andra sidan ned på marken, der han lade sig ned och tycktes under flere minuter sysselsatt med ett besvärligt arbete, ty hans korta och starka andehemtning förråde, huru ansträngande arbetet var.

Slutligen reste han sig åter och hoppade ånyo upp på klippan. Ett doft ljud hördes och ett slags öppen låda sänkte sig ned till klippblocket.

Denna låda var nog stor att kunna rymma ett halft dussin personer. Hon tycktes ha kom-

mit uppifrån klippspetsen och hängde på fyra grofva jernkedjor.

Renaud vände tillbaka till båten, der han tog Diana i sina armar och sedan bar bort henne till lådan.

Några ögonblick derefter placerades Alda vid Dianas sida. De tre männen stego derefter äfvenledes uti lådan.

Lådan började nu, liksom lydande en gifven signal, höja sig uppåt genom hålet i berget samt stannade med en svängning uppe på klippan.

Några steg derifrån, till venster, låg façaden till Röda Huset. Hålet, hvarigenom lådan höjt sig uppåt, mynnade ut på sjelfva gården till boningen.

Till höger reste sig de höga murarne, dominerande klippan och inträdesporten.

— Kan du hjelpa mig med att bära in det ena af fruntimren? — frågade Renaud — vänd till Richard.

— Ja — svarade Richard; — jag lider nu mindre plågor.

— Då följa vi er — min far — återtog Renaud och tog fröken d'Aumont i sina starka armar.

Richard tog Alda och gubben gick öfver gården samt styrde sina steg mot första trappan.

I detsamma lösgjorde sig månen från sitt skydok och öfvergjöt gården med sitt bleka skimmer. Richard, som gick närmast den gamle följd af Renaud, gjorde en hastig rörelse åt sidan och var nära att falla.

— En orm! — utropade han med förskräckelse.

Han sprang åter åt sidan tilläggande:

— En till!

— Frukta ingenting! sade Renaud leende; — dessa ormar skola icke göra dig något ondt.

— För fan! — hvar äro vi? — sade Richard och stannade, isad af förfäran.

Skenet från nattens stjerna upplyste nu verkligen ett det mest fantastiska skådespel. Gården till Röda Huset tycktes vara öfversållad med reptilier och andra vidunderliga djur.

Myriader ormar lågo om hvarandra, somliga med höjdt hufvud, öppet gap, färdiga att rusa på. Andra lågo liknöjda och tycktes sofva denna sömn, som följer matsmältningen hos ormarne. Flere jättelika boasormar hade slingrat sig kring den knöliga stammen af en ek.

Längre bort funnos krokodiler med ett med en tredubbel rad spetsiga tänder beväpnadt gap; bredvid dem åter fästade vidunderliga monstrer, hittills okända i Europa, sina glupska ögon på den gamle och hans kamrater.

Håret reste sig på Richards hufvud, hans tänder skallrade och han skälfde i alla lemmar; han var alldeles oförmögen att kunna taga ett enda steg.

— Framåt! — sade Renaud tvärt, och frukta ingenting! — Så länge du befinner dig i närheten af oss har du ingenting att frukta.

Sergeanten lydde. Med ett språng var han på trappan och skyndade in i boningen, hvars dörr mäster Eudes nyss öppnat.

Det rum, i hvilket de alla tre nu inträdde, var slottets vestibul; men mörkret hindrade dem från att beundra vestibulens arkitektoniska skönhet.

Mäster Endes öppnade en liten dörr till venster och sade till Richard, som lagt Alda på en stol bredvid honom:

— Gå ditin; — du skall der finna mat och dryck, och afvakta mina befallningar.

Den gamle sergeanten lydde, och gubben stängde till dörren efter honom.

— Hvart tänker du bära dessa qvinnor? — frågade mäster Eudes sin son. — Verkan af sömndrycken skall snart upphöra och de skola återuppvakna inom en qvart.

— Jag tänker bära dem bort i tornet, som vetter åt skogsdungen — svarade Renaud. Det är omöjligt att kunna se dem der, om de också skulle försöka slå sönder fönstren. De skola dessutom icke dröja länge der, ty redan i morgon och så fort Mercurius blifvit aflifvad, skall jag föra Diana tillbaka till sin far...

Du har då redan glömt den ed, du svurit mig? — utropade mäster Eudes. — Har du ej svurit, att du skall, tills den tid är tillända, som hotar mitt lif, endast egna dig åt mig?

— Det är sant, min far — sade Renaud efter ett ögonblicks tystnad. — Jag har svurit och jag skall hålla min ed. Förfoga öfver mig.

— I morgon skall d'Helmont vara här. Jag vill det! han måste! Jag skall i morgon känna namnet på den varelse, hvars blod skall rinna för mig och mitt verk! Du får ej innan dess lemna detta hus, Renaud!

Jag skall lyda er, min far.

— Godt, min son! bär då dessa qvinnor bort i tornet och kom sedan till mig i mitt laboratorium.

— Hvad! — utbrast Renaud förvånad. — Tänker ni då ännu arbeta?

— Alltid! Vet du ej, att elden i spiseln aldrig får slockna?

— Men ni behöfver säkert några ögonblicks hvila. Naturen har sina kraf.

— Icke min. Kroppen lyder själen! Jag skall hvila, då jag har evigheten framför mig till att handla.

Den gamle gick nu genom vestibulen, stötte upp en dörr och inträdde i en starkt upplyst sal.

Dörren tillslöts efter honom.

Renaud närmade sig en trappa till höger om det rum, hvari Richard befann sig. Han höll alltjemt Diana tryckt till sitt bröst. Han gick uppför trappan till första våningen skyndade oaktadt mörkret genom flere salar med säkerheten hos en person, som fullkomligt väl känner lokalen.

Snart uppnådde han ofvannämnda tornrum, der han lade Diana på en bädd. Sedan han derpå öfvertygat sig om, att fönstren voro väl tillslutna och att jerngallerna skulle göra hvarje försök till flykt omöjligt, gick han ut, stängde igen dörren efter sig och tillbommade den omsorgsfullt.

Derefter gick han tillbaka ned till Alda. I detsamma han skulle lyfta upp den unga flickan, hejdade hans sig och sade halfhögt, lydande en plötslig ingifvelse:

— Jag måste skilja dem åt! De sofvo, när vi lemnade hvalfvet... de veta ej, att de tillsammans förts hit... Om jag återlemnar Diana till sin far, efter att ha ryckt henne härifrån på ett otvetydigt öppet sätt, skall hon ej kunde säga, att jag qvarlemnat Alda här! Hon bör, liksom alla andra tro att Alda blifvit qvar i grottorna, i La Chenay'ska bandets våld... D'Helmont bör dessutom ej se Diana om han kommer i morgon.

Han tog dervid Alda i sina armar, vek af till venster och gick in i en sal, hvars alla fönster tycktes vara igenmurade.

Detta rum var höljdt i djupt mörker så, att man ej kunde urskilja någonting derstädes Golfvet betäcktes säkerligen af en matta, ty intet genljud hördes af Renauds steg.

Den unge mannen lät Alda glida ned på mattan. I detsamma hördes plötsligt ett lätt buller bakom honom; Renaud vände sig hastigt om men, tvenne starka händer grepo i samma ögonblick tag i hans armar...

Renaud ville skrika... En kafvel, som bands för hans mun, qväfde ljudet...

Ett rep slogs kring benen på honom och lindades derefter om hans kropp, så att han ej kunde röra sig.

En bindel bands för ögonen på honom.

Renaud, som skummade af raseri och var nära att qväfvas genom kafveln utan att dock kunna göra något motstånd, kände sig upplyftas från marken och hastigt bäras bort.

LXI.

Chevalier de la Guiche.

Våra läsare torde påminna sig det värdshus i Fécamp, i hvilket vi införde dem, den dagen då La Chenaye skulle afrättas.

Fönstren i första våningen voro väl tillstängda. I stora salongen sutto sex män kring den stora kakelugnen och samtalade med värma, fast långmäldt, om hvad som passerat under de tvenne dagar, hvilka förflutit sedan afrättningsdagen.

Dessa sex män voro h'Helmont, ståthållaren af Paris, Marcus, La Guiche, d'Herbaut och Giraud.

— Låt oss tala lugnt och utan passion! — sade La Guiche. Saken är nog mödan värd. Jag tycker om Marcus, han vet det och ingen af eder är derom okunnig, jag älskar honom uppriktigt och är beredd att vid alla tillfällen visa honom denna vänskap! Undersöken sjelfva situationen! Å ena sidan ha'n j en person, af parlamentet och enligt de mest autentiska bevis erkänd som den ende representanten för det gamla huset Bernac. Å den andra en ung man, som reklamerar detta namn och denna titel. Jag skulle utan tvekan gifva hälften af min förmögenhet, för att Marcus skulle ha ovedersägliga bevis på sin rätt, men han sjelf kan icke bestämt påstå sig vara den, som han borde vara. Han tror sig vara son till den genom okänd hand mördade grefve de Bernac, och han hade likväl aldrig tänkt på att återförskaffa sig detta ädla namn, förrän hr d'Helmont ingaf honom tanken derpå. Han trodde sig vara ett förlorat, öfvergifvet eller såldt barn. Och ni min bästa herre, hvarpå grundar ni ert påstående? På resultatet af några vetenskapliga operationer, så förunderliga, att ingen af oss kan för sig förklara denna vetenskap. Det enda allvarsamma är Girauds försäkran om födelsemärket, som Marcus bär... men detta märke, hvilket många andra kunna bära på samma ställe, är ej tillräckligt att bestyrka hans identitet. Betänken blott, om vi, som endast begära att bli öfvertygade, hysa tvifvel, huru skall det icke då gå med dem, som ej ha något skäl att älska Marcus, med domrarne, som alltid skola sätta sig emot att kassera en dom.

— Men, chevalier! — utbrast baron de Grandair otåligt — tillåt mig i min ordning säga er, att edra åsigter blifvit alldeles förändrade sedan tjugofyra timmar tillbaka, ty då talade ni icke så, och ni ville i den, som kallar sig grefve de Bernac, endast se en låg bandit.

— För tjugofyra timmar sedan, min käre Marcus, hade grefve de Bernac ännu icke räddat ert lif med fara för sitt eget.

— Det är säkert — sade d'Aumont — att om grefve de Bernac hade något att befara af baron de Grandairs anspråk, skulle han säkert låtit dem han räddat störta ned i afgrunden.

— Det är sant — sade d'Helmont med allvarlig stämma.

Marcus vände sig tvärt till honom.

— Hvad! — utbrast han — äfven ni öfverger mig?

— Jag öfverger er icke Marcus — svarade den lärde. — Jag öfverger er icke mera än dessa herrar öfverge er. Jag erkänner sanningen af ett faktum, det är allt. Det är tydligt, att grefve de Bernac, genom att skynda till er hjelp, skulle få alla på sin sida; det är tydligt, att om denne man icke hade rättighet till det namn och den titel han bär, skulle han begagnat detta tillfälle, för att befria sig från en farlig medtäflare. Så tänka dessa herrar. Ja, hr de la Guiche har rätt. I hans ställe skulle jag tala alldeles på samma sätt.

— Men ni, hr d'Helmont — frågade markisen — hvad tror ni?

— Hvad jag tror? — upprepade den lärde och reste sig till hela sin längd.

— Ja!

— Jag är öfvertygad att La Chenaye är en verkligt öfverlägsen menniska, efter han så länge kan ha bedragit rättvisan och nu får på sin sida så högsinnade ädlingar som chevalier de la Guiche och markis d'Herbaut, ja, sjelfva ståthållaren af Paris.

— Hvad! — inföll markisen förvånad — ni tror då ännu, att grefve de Bernac icke är någon annan än La Chenaye sjelf.

— Ja, eller åtminstone en af dem som bära detta namn.

— Men denna utomordentliga likhet — sade d'Aumont, denna likhet, som vi alla sett, som förklarar allt och på det tydligaste bevisar grefve de Bernacs oskuld, denna likhet...

— Denna likhet — afbröt d'Helmont — förnekar jag icke. J veten, att tvenne ega den, jag tror, de äro tre. Det är just denna sällsamma likhet, som hittills utgjort La Chenayes styrka, ty de äro tre, mina herrar, glömmen icke det! De äro tre, jag upprepar det ännu en gång, jag har sett dem alla tre tillsammans här i detta värdshus.

— Således — sade La Guiche — medger ni, att de, då denna förening utgör deras styrka, ej skola försöka något emot detsamma?

— Det medger jag.

— Huru kan ni då förklara grefve de Bernacs uppförande nu?

— Huru jag kan förklara hans uppförande?

— Ja.

— Påminn er, d'Helmont, hvad som hände i går, sedan vi funnit vår vanmakt att kunna intränga i grottorna — sade d'Aumont och steg upp — liksom för att gifva mera vigt åt sina ord. Det var på grefve de Bernacs tillsägelse, som jag lemnade en stark post af mina tappraste bågskyttar vid foten af klippan och lät omgifva bergskedjan med en stark truppkordong ifrån Etretat ända till Fécamp. Hvad har han gjort sedan dess?

— Han svor — afbröt d'Herbaut — att sjelf fånga La Chenaye, hvilken han förklarade sig skola betrakta såsom sin personlige fiende...

— Och — tillade La Guiche — han begaf sig genast i väg i spetsen för femton af de säkraste och beslutsammaste polissoldaterna, för att å sin sida genomsöka landet, under det hvar och en i sin mon gjorde på samma sätt.

— Ja — sade d'Helmont — men tidigt i dag morse kommo alla tillbaka hit, den öfverenskomna mötesplatsen, och grefven har ännu icke visat sig.

— Men han är ej ensam, eftersom femton polissoldater åtfölja honom.

— Hvem vet, om desse femton ej fallit i någon snara?

— Och om han kommer tillbaka?

— Det bevisar ingenting.

— Men om han lyckats, om han tagit La Chenaye, om han öfverlemnar honom åt oss?

— Om han gör det, skall La Chenaye rymma ännu en tredje gång, liksom han slapp undan i förrgår, just då han skulle afrättas, liksom han rymde i går ur stadsfängelset och tog vaktarne med sig, under det vi alla befunno oss på klipporna.

— Men om La Chenaye blefve afrättad i er närvaro och hans afrättning vore resultatet af grefve de Bernacs verk, hvad skulle ni då säga?

— Jag skulle då säga, att ni ha rätt, mina herrar att Marcus icke är grefve de Bernacs son och att min vetenskap är tom och bedräglig.

— Kortligen ni skulle vara öfvertygad?

— Ja, men jag skulle endast bli öfvertygad genom La Chenaye's död, om denna död vore resultatet af grefve de Bernacs företag.

— Nåväl — sade ståthållaren — låt oss då vänta, innan vi döma. Må grefve de Bernac återkomma till oss, må han ha lyckats, må han öfverlemna banditen åt oss! Domstolen sitter för ständigt, bödeln är i ordning, afrättningen skall ega rum inför våra egna ögon, innan dagen är tillända.

D'Helmont steg upp utan att svara och gjorde några slag i rummet.

— Och er dotter, hr d'Aumont, tänker ni då alldeles icke på henne? — utbrast Marcus.

— Jag glömmer allt, hvad som rör mig personligen, hr baron — svarade ståthållaren — äfven den djupaste smärta, då det är fråga om att uppfylla min pligt.

En djup tystnad följde på dessa med fast stämma uttalade ord. Synbarligen hade en reaktion försiggått inom La Guiche, d'Herbaut och d'Aumont till förmån för grefve de Bernac. Förhållandena förklara lätt denna förändring, hvilken dessutom till stor del kom sig af ädlingarnes ovilja, att vilja angripa en like, som de känt i flere år, då åter Marcus endast var en ny bekant.

Att röra vid en förnäm mans namn och börd var på den tiden en allvarlig sak, för hviken man svårligen ville bestämma sig. Adeln respekterade framför allt sig sjelf.

D'Helmont insåg mycket väl detta; han förstod nog, hvad som kunde och måste försiggå inom de trenne männen, och han medgaf inom sig, att Marcus' sak måste grundas på andra bevis, än dem han kunde förete och hvilka endast voro moraliska.

Den falske grefvens högtidliga löfte att gripa La Chenaye, lugnade honom dock, emedan han ansåg detta löfte endast vara ett lockbete, att dermed bedraga ståthållaren och de båda ädlingarne.

La Guiche, d'Herbaut och d'Aumont afvaktade med otålighet grefve de Bernacs återkomst. Äfven de insågo, att denna ovissa ställning ej kunde vara länge, och längtade derföre efter ett snart slut derpå.

Marcus, som endast lydde sin eldiga natur, ville ej ingå på något räsonnemang, som kunde resa hinder för honom på den väg han följde, och han kände i djupet af sitt hjerta en bitter smärta deröfver, att de båda ädlingarne hvilka han uppriktigt älskade, icke tycktes vara tillräckligt öfvertygade om rättvisan i hans anspråk.

Giraud sade ingenting och blandade sig icke i samtalet; han tycktes i sin hjerna uppgöra en ny plan till handling.

Ungefär en timmes tid rådde en sorglig tystnad i rummet.

Hastigt afbröts denna genom ett starkt oväsen utanför. Man hörde förvirrade rop, skri af raseri, hurraskall, förenade med detta dofva, oaf-

brutna sorl, likt hafvets dån, som uppkommer från en marscherande, talrik, uppretad folkhop.

Hvad är det? — utbrast Marcus och skyndade till ett af fönstren, som han öppnade samt gick ut på balkongen.

— Någon folkrörelse! — sade La Guiche — som följde den unge baronen, under det ståthållaren markisen och d'Helmont störtade ut på balkongen genom en annan dörr.

— Hvad betyder denna folkskockning? — inföll d'Herbaut osh lutade sig ut öfver räcket.

— Ah — genmälte chevalieren — det är Bernac!

— Det är han! — upprepade d'Herbaut.

— Ja, det är han! — tillade d'Helmont.

— Han för med sig en fånge!

— Det är La Chenaye!

— La Chenaye! — utropade Marcus med en hastig rörelse.

— Tyst! tålamod! — sade d'Helmont och lade sin hand på hans axel.

— La Chenaye! La Chenaye! — tjöt hopen,

— Han har lyckats! — sade ståthållaren; ändtligen skola vi då få reda på sanna förhållandet.

— Ja — tillade d'Helmont, om icke La Chenaye äfven denna gången undslipper er; men betänk, att sedan rättvisa blifvit skipad öfver banditen, är det er pligt, att söka reda på hans medbrottslingar, hvar de än må finnas, och var utan fruktan, jag åtar mig att ledsaga er i denna mission.

Nu kom folkhopen in på torget, som låg utanför värdshuset.

LXII.

Fången.

I spetsen för den trupp, som tågade fram på torget, omringad af folkmassan, red grefve de Bernac med sönderrifna och nedfläckade kläder, alldeles som efter en häftig strid.

Polissoldaterna följde honom och på en häst, som gick alldeles efter grefvens, såg man en kropp ligga utsträckt och väl fastbunden, oförmögen att kunna göra en enda rörelse. Denne var, om man skulle tro på hans svarta sammetsdrägt, vida röda kappa, långa skägg och ovårdade hår, just den djerfve bandit, hvars signalement var alla bekant.

— La Chenaye! — skrek pöbeln.

— Ned med banditen!

— Till galgen med kaptenen!

— På steglet med röfvaren!

— Lefve polisen!

Då grefve de Bernac blef varse ståthållaren och de öfriga på balkongen till värdshuset, höll han inne sin häst och hoppade ur sadeln.

— Tag fången och för honom till ståthållaren befalte han soldaterna.

Derpå fortfor han, vänd till en annan:

— Spring till stadshuset och bed ståthållaren af Rouen jemte kriminallöjtnanten genast skynda sig hit!

La Chenaye lösgjordes från hästen och tvingades att gå in i värdshuset. Kaptenen kastade en eldig blick omkring sig' derpå sänkte han sitt hufvud och lät leda sig utan motstånd, liksom hade han varit öfvertygad om, att allt motstånd varit förgäfves.

Grefven inträdde först i salongen.

— Jag har lyckats, mina herrar! — sade han. — Polissoldaterna hafva lemnat mig ett kraftigt bistånd, och jag har ändtligen åter lyckats gripa den fördömde La Chenaye, hvars aträttning, såsom jag hoppas, ej skall låta länge vänta på sig.

— Hvar tog ni honom?

— Huru betedde ni er?

— Försvarade han sig?

— Ursäkta! — sade grefven — utan att besvara alla dessa på en gång framstälda frågor. Låt oss först öfvertyga oss om, att han är rätter person, sedan skall jag gifva er alla nödiga förklaringar.

— Denna indentitet är lätt bevisad — svavade d'Aumont. — Jag känner fullkomligt igen La Chenaye.

— Och jag med — sade La Guiche.

— Och ni, hr d'Helmont? — frågade grefven.

— Denne man är verkligen kapten La Chenaye! — sade den lärde.

— Och min dotter Diana? — inföll d'Aumont — hos hvilken embetsmannen slutligen lemnade rum för fadren.

— Jag har ej kunnat få någon underrättelse om henne — sade Bernac. — Alltsedan denne man föll i våra klor, har han envist vägrat att tala.

— Det är sant — mumlade en af polissoldaterna, som vakade öfver fången.

— Hvar tog ni honom, grefve? — frågade La Guiche.

— På hafvet!

— Han flydde då?

— Han bjöd åtminstone till.

— Men huru bar ni er åt?

— Det var mycket enkelt och jag har haft god tur. Sedan jag lemnat er i går, genomletade jag trakten tills natten inbröt, utan att kunna få spaning på någon. Då det blifvit mörkt, styrde jag med mitt folk kosan till grottorna, när jag vid Benzeville's skog stannade på klippan, på det soldaterna skulle få hvila. Medan de slogo sig ned på marken gick jag af och an på klippans kant och såg liknöjdt utåt hafvet. Natten var mörk, såsom ni vet, men jag har goda ögon och tyckte mig, oaktadt mörkret, urskilja en båt vid foten af klipporna.

— Det kunde ej gerna vara någon fiskare vid denna tid på dygnet, hvarföre båten gjorde

mig nyfiken. En tanke flög pilsnabbt genom min hjerna, det var helt säkert en aning... Jag befalte sex af mitt folk att följa mig och de andra att vänta mig på ett visst ställe å stranden. Våra hästar förde oss snart till Fécamp. Der kastade jag mig med mitt folk i en båt och började jaga den farkost jag sett. Vi följde honom och voro nära att nå honom, då han helt plötsligt försvann, som om han uppslukats af vågorna. Jag hoppade ut i vattnet, som gick mig till midjan, och började noga undersöka terrängen, men fann det vara omöjligt, att man der kunnat lägga i land, emedan vågorna endast bröto sig emot den nakna och släta klippväggen. Jag vände derföre tillbaka till min båt. I detsamma visade en af mitt folk på en svart punkt som flöt på böljorna. Vi fattade åter våra åror och rodde ditbort. Det var en båt med blott en person uti. Denne ville slippa undan, men förgäfves. Mitt folk hade känt igen La Chenaye. Hvad gjorde han? hvarthän skulle han? hvad ville han? Jag har ej kunnat få svar på alla dessa frågor, ty La Chenaye har hela tiden hållit sig stum.

— Men huru kunde ni bemäktiga er hans person? Försvarade han sig icke? — frågade ståthållaren.

— Jo; den skurken höll i början god min, han aflossade tvenne pistolskott på oss, lyckligtvis utan att dock såra någon; när vi sedan skulle stiga i hans båt, tog han dolken i hand. Då rusade jag fram... Men — afbröt sig grefven — det förefaller mig obehagligt att tala om mina storverk... Jag har tagit honom, det är tillräckligt.

— Ah, hr grefven slogs tappert! — tillade en polissoldat.

— Men, min dotter? min dotter? — upprepade d'Aumont.

— Vi skola nu söka att förmå honom tala — sade Bernac.

— Tyrtyren! — inföll d'Helmont.

— Det är min åsigt — tillade grefven kallt.

— Här äro ståthållaren af Rouen och kriminallöjtnanten — sade La Guiche och trädde fram.

Marcus och Giraud voro lugna åskådare af nyss beskrifna scen. De nästan slukade banditen och grefven med sina blickar, men ingen utaf dem yttrade ett enda ord.

— De båda anmälde personerna inträdde i detsamma. De kände båda i grefve de Bernacs fånge igen La Chenaye, och kriminallöjtnanten anmärkte i det han uppmärksamt betraktade kaptenen, att han i händerna hade tvenne djupa sår, hvilka måste beröfva honom bruket af sina fingrar.

— Dessa sår fick han säkerligen i striden med mig, då jag kastade mig på honom — sade de Bernac; han grep med sina båda händer om klingan på min värja, för att afväpna mig.

— Förklarar ni sjelf dessa blessyrar på samma sätt? — frågade löjtnanten fången.

Denne svarade icke. Andra frågor ställdes äfven till honom: han rörde ej på läpparne.

— Tortyren! tortyren! — upprepade d'Helmont och kastade en skarp, forskande blick på grefven.

— Tortyren är verkligen det bästa medlet, man härvidlag kan använda sade denne.

— Men det fattas instrumenter — sade kriminallöjtnanten. Den dag, då banditerna ryckte sin chef undan afrättningen, bröto de sönder alla tortyrverktyg vi hade här.

— Vi skola ha andra — svarade d'Aumont. I går morse skickade jag ett bud till Rouen, som säkert skall vara åter före kl. 10 i afton.

— Således skola vi nu i natt kunna tvinga fången att tala — tillade d'Helmont.

— I natt! — utropade grefve de Bernac — skola vi aftvinga denne man hemligheten af det ställe, der han hållit Diana och Alda gömda! Ah, jag kan vara den förste, som flyger till hennes hjelp.

— Henrik — sade d'Aumont, om ni räddar min dotter... ah, då skall ni ega att fritt förfoga öfver mitt lif.

— Min belöning skall ligga i framgången af mitt företag! — sade grefven passioneradt. — Jag älskar Diana, som ni vet, och om jag ej egde hopp om att en dag åter upptäcka henne, skulle jag icke mera ha mod att fördraga lifvet.

— Fången bör föras till det underjordiska fängelset i klostret — sade ståthållaren af Rouen och denna gång förses med tredubbel tyngd af bojor, samt många vaktare.

— Ja — sade Bernac — ty sedan han i natt undergått tortyr, bör han vid soluppgången i morgon aflifvas.

D'Helmont kastade åter en forskande blick på den unge grefven. Denne talade med en så uppriktig ton, att man ej kunde misstaga sig derpå, och hans ansigte förrådde ej någon förvirring eller baktanke.

— Hvad kan hans afsigt vara? — mumlade den lärde för sig sjelf; denne man spelar ovilkorligen ännu här en komedi, af hvilken alla låta lura sig.

Dörrarne till värdshuset hade lemnats öppna och efter kriminallöjtnanten hade en del af folkmassan på torget så småningom smugit sig in i bottenvåningen, och de djerfvaste hade till och med vågat stiga uppför trappan. Andra hade följt dessa åt, så att hopen slutligen uppfyllde den del af rummet som låg närmast dörren.

Bland dem i andra ledet, fanns en person, som tycktes fästa mycken stor uppmärksamhet vid hvad som tilldrog sig under hans ögon, vid grefve de Bernacs berättelse, de till La Chenaye ställda frågerna och till och med vid den envisa tystnad, som banditkaptenen iakttog.

Denne man bar en mörk drägt och öfver denna en vid kappa. Ett bredt, svart plåster betäckte en del af hans ansigte och dolde alldeles näsan, ett annat ögonen och pannan. Han tycktes bära sin ena arm i band. I den fria handen höll han sin hatt.

Då ståthållaren af Rouen gaf befallning om

att man skulle föra La Chenaye till klosterfängelset, bildade polissoldaterna en trång ring kring fången och en stor rörelse förmärktes bland de närvarande.

— Låt utrymma värdshuset, innan fången går härifrån befalte kriminallöjtnanten soldaterna.

Dessa lydde. Af det tumult, som nu uppstod, begagnade sig den okände, om hvilken vi talat, gjorde en snabb rörelse till höger, närmade sig d'Helmont, lutade sig intill den lärde och smög i hans hand ett hoprulladt papper, drog sig tillbaka och försvann så hastigt, att den förvånade lärde ej hade tid att märka det.

D'Helmont betraktade det föremål, som på ett så hemlighetsfullt sätt stuckits honom i handen, men han hade knappast hunnit kasta ögonen på papperet, förrän blodet hastigt steg honom åt hufvudet. Han tog ett steg tillbaka och dolde sig i en fönsterfördjupning.

Han upprullade nu häftigt papperet och tog ifrigt del af dess innehåll. Efter några sekunder sjönko hans armar ned under synbar förvåning; derpå läste han åter igenom de rader papperet innehöll.

Alla voro så upptagna med La Chenaye, att ingen fästat någon uppmärksamhet vid d'Helmonts beteende.

Denne stoppade papperet i sin ficka och undertryckte sin rörelse.

Nå! — frågade Marcus och närmade sig den lärde. — Hvad skola vi nu göra?

— Ingenting — svarade d'Helmont; — men kl. 12 i natt behöfver jag er, min son, och Giraud! Mod, Marcus! Partiet är långifrån förtvifladt. I morgon, innan dagen ännu grytt, skola stora saker ha skett, och kanhända ljus blifvit utspridt öfver villervallan! Vid midnatt!

— Hvar?

— Under murarne till Röda Huset!

LXIII.

Klosterfängelset.

Klockan hade nyss slagit tio på aftonen i klosterkyrkan, nattskottet hade redan långt förut utsläckt alla ljus, och Fécamp, hvars öde och mörka gator icke stördes af något buller, tycktes njuta det fullkomligaste lugn.

Endast en del af klostrets byggnader voro rikt upplysta.

Tiden var ändtligen inne, då La Chenaye skulle undergå sitt rättvisa straff; straffverktygen hade kommit från Rouen, bödeln väntade och ingen annan dom behöfdes, än den som blifvit fäld ett par dagar förut och hvars verkställande La Chenaye vetat att genom rymning undandraga sig.

Marcus, La Guiche, d'Herbaut och grefve de Bernac skulle vara närvarande vid tortyren, men de kunde ej komma in i klostret, förrän just då tortyren skulle verkställas, d. v. s. kl. 11, och hon var nu nyss slagen tio.

Portarne till klosterkyrkan voro låsta, ett försigtighetmått som iakttogs hvarje afton, derföre att kyrkan till beqvämlighet för de trogna, icke innehölls inom klostermuren, utan vette åt stora stadsgatan. Endast koret stod i förbindelse med klostret, genom några underjordiska hvalf i hvilka man brukade nedsätta liken efter abbèerna och de mest ryktbara representanterna för stadens ädlaste familjer.

Ingången till dessa hvalf var tillsluten med en gallerport, hvartill brodren portvaktaren hade nycklarne. Denne broder vakade hvarje natt i kyrkans kor och aflöstes hvarje natt af någon annan medlem af brödraskapet.

Denna natt befann sig brodren portvaktaren på sin vanliga post och gick med armarne korslagda öfver bröstet samt hufvudet doldt under sin mörka kapuschong, af och an i skeppet, för att hålla sina genom kölden stelnade lemmar mjuka.

Hans promenad utsträcktes till kyrkans ingångsportar.

Kommen dit, stannade munken, lyssnade några minuter och återtog derefter sin promenad.

Klockan hade slagit 10 och munken hade väl för tjugonde gången uppmärksamt lyssnat vid porten, då han vid det tionde slaget plötsligt stannade, lade handen på nyckeln till det ofantliga jerngallret och vred den omkring ett slag.

Portarne öppnades.

En högrest man inträdde, insvept i en kåpa sådan som den brodern portvaktaren bar.

Den nykomne sade till munken några ord och visade på andra ändan af kyrkan. Straxt smög munken sig ut, hans kamrat följde honom och båda återkommo efter några ögonblick, bärande en stel kropp, höljd i en lång svart svepduk.

Kroppen lades ned på golfvet och brodern portvaktaren stängde åter väl portarne; derpå togo de båda kroppen åter i sina armar och buro den bort i koret.

De gingo der bakom altaret och portvaktaren tog en nyckel ur den knippan. han bar vid sidan och öppnade dermed en gallerdörr.

En trappa, som förde ned till de underjordiska hvalfven, visade sig nu. De båda munkarne stego utför med den liflösa kroppen och stodo snart i hvalfven.

En dubbel rad af likkistor utsträckte sig på båda sidor och hade mellan sig endast en smal, mörk gångstig.

Forts.

Göteborg. Alb. Olsons Boktryckeri, 1881